

RAZELE AUROREI

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Nu-i mai mare lipsa, ca cel ce ajută.

Dr. S., un medic militar din Münstertal istorisește:

Dupăce am alungat pe Ruși din Carpați aveam încă a ne lupta pentru

văzut, cum să trase bietul între tufișele de cartofi. Dacă și s'a putut din lipsă aici ascunde, ce-i poate folosi? Mai înainte ori mai apoi trebuie să

Muntele Myta. Intr'o seară aviză o patrulă: „În apropierea unui sat părăsit zace un ostaș prus greu rănit sub cerul liber.“ Camerazii, cari ar fi trebuit să-l aducă, avizară: „E cu neputință a-i ajuta, că Rușii pușcă pe fiecare, care să ivește acolo. Am

moară de foame. Cu inima dureroasă privirăm câteva zile spre cel rănit; dară apoi am respirat gândind: doară a murit și a scăpat de chinurile sale. Dupăce trecu o săptămână am alungat pre Ruși de acolo. Acuma căutarăm pre camaradul suferitor. Sani-

teții să grăbiră acolo, ca să-l îngroape. Inse — oh minune! Ostașul n'a murit încă; că respira. Văzând uimirea camerazilor, arată spre o găină albă, care ședea într'un loc. „Acea m'a scăpat!“ găngăvi el, „duceți-o cu voi, dacă mă duceți pre mine de aici. Cel mântuit a fost sergentul E. In luptă ajunse el ca rănit în captivitate rusă, dară în întunerecul sărei îi reuși fugirea. Acolo pe câmpie să frânse de oboseală și să trase mereu în plantațiune. Mereu treu noaptea, apoi să luă în zădărnici de zi. Infricoșat l-a chinuit foamea și setea, mai-mai credea, că trebuia să piară în părăsirea sa de frume. Precând să uită în jur, vede o găină albă venind, care șezuse într'un unghiu făcut de paie și frunze de cartofi lângă el, s'a pus comod în cuibul ei de câmp, după puțină vreme depuse un ou și apoi merse în liniște înapoi în sat. Șapte zile și șapte nopți a petrecut el astfel atârând între viață-moarte.

Găina a repetat în fiecare zi venirea ei și i-a adus lui nutremântul cel gustos pentru fiecare zi. Cu mâna sa tremurândă luă el oul la sine, care trimesul cel cu greu așteptat îl aduse cu sine. Sutașul W. luă la sine găina și cuibul ei. Așa o păziri apoi, ca și relievie. D'apoi că aceasta a fost o dovadă vie, că Dumnezeu și pe vremea lipsei mai mare știe cale și mod la acee, ca să ajute.

Dejetul, mâna și brațul lui Dumnezeu.

In Württemberg își rupse un tânăr ușuratic brațul. Un om bătrân vrednic de onoare zise astfel cătră el:

Aceasta-i dejetul lui Dumnezeu. De nu te pocăiești, atunci-Dumnezeu, își va arădica mâna sa contra ta și dacă nici atunci nu te vei pocăi, va întinde brațul său împotriva ta! Caută dară!”

Dară el tot nu s'a îndreptat nici nu s'a pocăit. El era silit la aceea, să

emigreze la America. Călătoria sa piericuloasă, plină de furtune i-a adus aminte cuvântul lui Dumnezeu despre mâna sa arădicată. Ajungând în America. și-a câștigat în Feston un farm, și după câțiva ani deveni un om bogat; după cugetarea, modul vieții sale n'a fost adevărat. Într'o zi să sui pe calul său, ca să cerceteze pre prietenul său din apropiere, dară pe cale i-se sperie calul și el căzu jos, iar piciorul său să acăță în scara de șeauă. Calul fugi cu fugă nebunatică preste pietre-tușișe, ducând cu sine pre bietul om sdrobotit.

Acuma venindu-și în sine, strigă el: „Doamne Iisuse, îndură-te de mine!”

Oameni indiani veniră pe acolo, cari oprind calul, au spălat ranele omului alb pe jumătate mort, și când își veni iarăși la sine, întâiul gând i-a fost: „Acesta a fost brațul cel întins alui Dumnezeu!”

Dela acest timp s'a întors cu adevărat către Dumnezeu și s'a făcut om nou din el. Oare iubite cetitorule, și tu ai să ajungi până acolo, până te întorești la Dumnezeu?

Nu trebuie să aștepti până atunci, când Dumnezeu își întinde brațul său pedepsitor spre tine, ci vină la Iisus, care întinde cătră tine aceea mână pacinică, care te duce înapoi la creatorul, la Dumnezeu tău. La el află odihnă, mântuire și pace pentru sufletul tău. Vino numai și apucă dreapta spre tine întinsă a păcei. Pacea lui întrece toată pacea lumească.

Biblia — în Japonia.

In Japonia — deosebind pre cei mai săraci — fiecare creștin, tânăr și bătrân de o potrivă, are biblia. La gară sau în alte locuri publice, să poate adeseori vedea, cum când unul când altul scoate biblia sa din buzunar și cetește din ea, Aceasta și are apoi rezultatul ei, că într'atăta cunosc oamenii cuvântul lui Dumnezeu, că

în lucrul cunoștinței biblice, dintre cei născuți și creșcuți în biserica creștină nu mulți să pot întrece cu ei.

I-a căpătat în dar.

Când a intrat armata germană în anul 1914 în luna lui August în Belgia și acolo a subjugat orașele unul după altul, într-o zi au ajuns trupele în orașul H. și până la partea fabricelor au pătruns fără de piedică, dară aici dintr'odată i-au primit pușcături, cari le făcură pe neașteptate din căsi. contra lor. Ostășimea germană să aruncă. acuma iute spre căsi, au intrat și pe cetățenii acolo aflați, i-au scos afară, ca să-i iee sub o cercare mai sigură. Au aflat la ei revolve, din cari apoi au pușcat glonțurile în pământ înaintea ochilor lor.

Intre oamenii cei foarte presupuși era un bărbat bătrîn și fiul său de 17 ani. Viața lor atârnă numai de un fir de păr, că dacă presupunerea nu-mai puținel se adevărește, că adevărat și ei au luat parte în atentat, fi ucide. Acuma dintr'odată veni înaintea un copil de 12 ani și merse la ei. S'a putut ușor cunoaște, că și acesta era fiul aceluia om bătrîn. Au schimbat câteva cuvinte la olaltă, apoi s'a întors copilul, care știa bine nemțește către major și întrebă de el, că oare ce se va întâmpla cu tata și fratele său?

A înțeles, că vor fi cercați și de se vor afla păcătoși vor fi impușcați. La aceasta apoi strigând el cu glas s'a aruncat mai înainte la tata său, apoi la fratele său pe grumazi și începu a plânge cu amar. Era o privilegiu pătrunzătoare!

Apoi merse iarăși de odată la major și zise: „Dară d-le major, dacă eu adevăresc, că tata meu n'a pușcat, ce o fi apoi?” Ochii lui erau plini de lacrimi și astfel aștepta el răspunsul oficerului suprem.

„Știi tu de sigur, că tata tău n'a pușcat? — întrebă majorul.

„Da, eu pot aceea hotărît adevărește. Tata meu e nevinovat“.

La aceasta apoi a declarat majorul pe tata său liber.

Pânăcând fiul să ruga pentru viața iubitorilor săi, aceia stăteau tare și încordați. Dară acum fiul să pleacă iarăși pe grumazul tatălui său și plânse, dară dacă mai înainte erau lacrimile temerei și durerii, acuma vărsă el lacrimile bucuriei pe fața tatălui său, care încă fu foarte mișcat.

Numeri că și fratele său era acolo încă. Pre acesta încă nu l-a rescum-părat. Era destul o clipă din partea lui ca fiul să păsească iarăși înaintea majorului.

„Dăruiește mi — d-le major — și pe fratele meu!“ — să roagă fiul. Oficerul militar puse înaintea lui întrebări serioase și când rămase și pe lângă nevinovăția lui cu hotărîre, și pe acela îl căpăta.

Acuma apoi să arătă o iconă sgu-duitoare de inimă privitorilor. Toți trei plângeau și să aruncau unul altuia pe grumazi. Tata și fratele acestui fiu puteau mulțami viața și pentru aceea îl îmbrățișară între lacrimi și cu mulțămită; iar fiul s'a bucurat, că a căpătat în dar pe aceia, pe cari atâta îi iubește și în bucuria sa i-a îmbrățișat.

Încă și ostașii germani au fost atât de mișcați de cele văzute, că la mulți le stăteau lacrimile în ochi.

Când au trecut clipele cele dintiu ale bucuriei, merse fiul din nou la major și i-a mulțămit, că a dăruit iubitorilor săi viața. În acest tablou frumos să ține și descoperirea mulță-mitei...

„Vă îndemn dar, fraților, înțelepțiți pe cei fără rinduială, mângâiați pe cei mici la suflet, sprijiniți pe cei slabi, fiți îndelungrăbdători către toți.“
(I. Epistolă alui Pavel către Tesaloniceni 5, 14.)

Temătorul de Dumnezeu nu să teme.

Toemai așezară patrula lângă magazinul cel vestit lângă Budapesta. Cu un corporal erau 14 feciori, mai mult regruți. Ostașii cei bătrâni binisor mai înainte spăriau pre regruți, că la un patrul umblă năluca, să iee bine sama, că de acolo s'au și pierdut câțiva ostași, și nici nu s'au mai ivit. „Tu bibliofile,” zise un ostaș bătrîn mergând afară la post, „nu cumva să mori în spaima ta la post, că acolo nu te ajută biblia ta, înzădar o ce-tești.” Regrutul bibliofil numai zimbi în liniște la „aceasta glumă. In sufletul său era așa liniște, așa netemere domnea, cum numai creștinul cel într'adevăr credincios în Dumnezeu, cu conștiința curată o poate avea. A știut din sf. Scriptură că cea mai periculoasă nălucă în privința noastră a oamenilor, sunt acele spaime, cari umblă noaptea învălitate în învălitoare albă, s'au născut numai în capul celor fricoși sau superstițioși cu folosirea credinței lor le-au aflat oamenii cu conștiința rea. Obiceiul cetirei bibliei l-a adus el de acasă, și l'a păstrat și în ostășie, ori și cât îl batjocoriră pentru aceea. Și acum sprijinundu-se pe puterea sa, pe biblie, a adevărit cu liniște, că toate-s poveste, și că un creștin bun credincios nici nu poate așa ceva învărti în capul său.

Au trecut oarele de după amezai și mereuși să făcu seară. Luna a luminat tare. Pe la 11 oare trebuia să steie regrutul bibliofil în vreme de noapte afară, ca să strămure pre acela bătrîn curajos, care mai mult l'a

batjocurit și a stat mai tare în privința curajului. S'a încrezut foarte în pușca sa și a zis, că aceea mai mult ajunge, ca Biblia. Și acum îl găsiră pe bătrînul cel curajos amețit, pe jumătate înghietat la post. Il duseră în odaia de pază, și în locul lui stătu afară bibliofilul. Până ce acolo în lăuntru cu mare greu aduseră pre ostașul cel de jumătate mort la viață, color afară în cuibul nălucilor păzia bibliofilul. In lăuntru în fierbințele înflorătoare, luptându-se în închipuirea sa cu nălucele albe jucătoare, zăcea ostașul bătrîn. Nălucele îl înspăimântau. Bibliofilul îndată espică, că acolo afară este un pom, pre care îl sucește vântul în coace și în color și luna ce luminează pindre ramurile lui face așa joc, ca și când ar juca niște figuri albe pe zăpadă.

Când după câteva săptămâni bătrînul să vindecă din fierbințelele sale, și el s'a declarat așa formă, dară n'a mai batjocorit pre bibliofil, care stătu cu curaj în locul său. In temerea sa superstiție încă adese ori s'a scuturat, dară a ascultat cu mare atențiune pre bibliofil, care a vorbit despre așa prejudecăți și a adverit, că cel ce poartă pre Dumnezeu în sufletul său, căruia Christos este scut, acela nu l pot urmări așa fantome.

CETIȚI BIBLIA!

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurorei”.

Pe anul întreg: dela 1-2 exemplare 1.20 fl. de exemplar. Dela 3-10 exemplare .80 fl. de exemplar.
11-50 .60 .50-100 .50

In streinătate se socotește diferița șeselor trimeteriei.